

Благотворителност чрез насилие

Типичният етатист е абсолютно шизофреничен: той напълно осъзнава и напълно не осъзнава, че лично подкрепя широко разпространена употреба на сила срещу други хора. Един поразителен пример за това биха били онези, които се смятат за любещи и състрадателни, защото подкрепят програми на „Властта“ за помощ на бедните. Онова, което те буквално защитават чрез подкрепата си за програмите за „социални помощи“, е един широкомащабен грабителски рекет, при който от много милиони човешки същества биват ограбени милиарди долари чрез заплахата, че ще бъдат вкарани в затвора. Защитниците на такава „благотворителност чрез насилие“ се представят като добродетелни и грижовни хора заради онова, което нуждаещите се могат да получат, като напълно се разграничават от заплахите, тормоза, насилствените конфискации и хвърляне в затвора, за които знаят, че стават и за които знаят, че са съществени за всяка „социална“ програма. Поради това странно избирателно отрицание, онези, които вярват във „Властта“, могат напълно да осъзнават грубата сила, чрез която се прилагат такива закони, макар и привидно да не осъзнават, че самите те *оправдават* тази груба сила, когато подкрепят такива „закони“.

Вярата в „авторитета“ е онова, което прави възможно това странно психологическо противоречие, тъй като убеждава поддръжниците на схемите за преразпределение на богатствата, че жертвите на „законното“ ограбване имат *задължението* да съдействат и че, следователно, употребата на сила срещу онези, които не плащат „своите данъци“, е оправдана. В резултат на това основният критерий за морал и добродетел е обърнат абсолютно надолу с главата: защитниците на „социалните помощи“ се смятат за състра-

дателни, затова че подкрепят насилствена кражба, а всички, които се опитва да избегнат или да се съпротивляват срещу това насилие, се смятат за презрени престъпници.

По подобен начин защитниците на „социалното осигуряване“, схема за преразпределение на богатствата в стил Понци, се представят за грижовни и състрадателни. Заслепени от вярата си във „Властта“, те отказват да признаят, че не само принуждават хората да се включат в нещо, което (невярно) се представя като движена от „Властта“ схема за пенсиониране, но също така и наливат масло в огъня с инсинуации, че не може и не трябва да се има доверие на хората да планират сами своето собствено бъдеще. Сериозна липса на връзка с реалността представлява това някой разпалено да подкрепя насилственото принуждаване на хората да участват в „инвестиционна“ програма, която не инвестира в нищо и която няма активи, и възвращаемостта от която е далеч по-лоша от тази на повечето истински инвестиции (и всъщност изобщо не гарантира каквато и да било възвращаемост) и след това да се чувства благороден и щедър, затова че е принуждавал хората да се включват в такава схема. (Не само че няма никаква социалноосигурителна „сметка“ – индивидуална или колективна – по която да се „внася“, но Върховният съд на САЩ (в делото *Флеминг с/у Нестор*, 363 U.S. 603) ясно заявява, че изобщо никой няма каквито и да било договорни права за каквито и да било социалноосигурителни „облаги“, независимо от това колко е „внесъл“ в системата, и че Конгресът може да отмени всяка и всички „облаги“ по всяко време, когато пожелае).